

La guerra de l'Evacuol

Les multinacionals farmacèutiques i els laboratoris catalans a mata-degolla. La indústria farmacèutica contra el govern de dretes espanyol. Els laboratoris catalans pressionant la Generalitat. El govern català molest perquè, un cop més, l'executiu central l'ha posat entre l'espasa i la paret. El president de la Generalitat havent de rectificar, fins i tot, unes declaracions fetes poques hores abans sobre la qüestió, i oposades a les del conseller de la presidència. Podria resultar còmic, si no fos perquè tots els participants en l'embolic s'ho han pres molt seriósament i perquè hi ha en joc 65.000 milions de pessetes i, en definitiva, la viabilitat del nou sistema de finançament de la sanitat. Es tracta d'un joc macabre en què circula una bomba de mà en mà i qui se la quedarà l'últim haurà begut oli. És una bomba de 65.000 milions de pessetes en forma d'estalvi farmacèutic que el govern central ha llançat a la teulada dels industrials del sector i que després de fer córrer entre ells ara intenten de tornar a l'estat abans que no els esclati a les mans.

Arribats en aquest punt potser hi ha qui encara no n'hagi tret l'entrellat. I és que no és fàcil d'entendre-ho. Però, per a aclarir-ho, cal dir que parlem del *medicamentazo*, que, per generar polèmica, a casa nostra n'ha generada una de lingüística entre partidaris i detractors de traduir-ho per "cop de medicament". I és que com ja deia Miguel de Unamuno, "els catalans, els (ens) perd l'estètica". Però, deixant a banda si l'expressió és més encertada o menys, el fet és que, en aquesta història, tothom ha rebut i alguns encara rebran més. Anem per parts.

A l'origen de tot plegat hi ha la constatació que cal adequar el pressupost sanitari al que realment costa la sanitat pública. I per a això fan falta més diners. Concretament, 315.000 milions més. Aquesta és la xifra sobre la qual han arribat a un consens el govern central i una bona part de les comunitats autònomes en el marc del Consell de Política Fiscal i Financera. Però aquests diners han de sortir d'algun lloc, i aquí vénen els problemes. Sobretot, perquè les administracions demanen que la indústria farmacèutica faci un nou sacrifici i contribueixi a aportar-n'hi

una part, concretament 65.000 milions. Una indústria que es pot dir que viu gràcies a l'estat, perquè la Seguretat Social n'absorbeix el 80% de les vendes.

La primera idea del govern del PP va ser, precisament, de seguir els passos dels seus antecessors socialistes i d'excloure de la Seguretat Social una nova llista de cinc-cents medicaments considerats de "baix valor terapèutic". Els quatre grans laboratoris catalans, un autèntic poder fàctic, van llançar el crit al cel perquè eren els més afectats per la mesura. Argumentaven, a més, que podria ser contraproduent per a l'estalvi sanitari, perquè els metges receptarien uns altres medicaments encara més cars. Les multinacionals, se'n mantienien al marge. Però, finalment, la solució pactada al Consell de Política Fiscal i Financera feia marxa enrere, reduïa la llista de medicaments i introduïa la proposta d'una rebaixa general de preus d'un 3% a un 6%. Nou crit al cel, però en aquest cas de les multinacionals farmacèutiques, acusant en privat els laboratoris catalans d'estar conxorxats amb CiU per treure's del damunt el problema traspasant-lo a la resta del sector.

Farmaindústria, la patronal que engloba els uns i els altres, es reuneix la setmana passada i acorden, unànimement, que de rebaixar preus ni parlar-ne. A més, fan una proposta alternativa: reduir la despesa reduint

l'IVA dels medicaments. Com a les autopistes. I aquí sí que s'ha de reconèixer que no han perdut el sentit de l'humor. Perquè dir a l'estat que recapti menys IVA per reduir despesa pública ja té gràcia. Farmaindústria argumenta també que enguany ja rebaixaran la factura 48.000 milions i que els medicaments només són el 20% de la despesa sanitària, és a dir, que hi ha més llocs per on retallar.

Més enllà de la batalla, això no obstant, el que ningú no diu clarament és que la factura farmacèutica es pot rebaixar evitant el malbaratament i la picaresca. Que els laboratoris dediquen més diners a "regals" als metges que no a investigar, i que ningú no dona res per res. I que no s'entén per què els pensionistes gasten set vegades més en medicaments que no les persones actives. Però recordar-ho pot fer perdre vendes i vots. I, és clar, el mercat que comparteixen la indústria i els polítics, en definitiva, és el mateix. ■

TONI CANIS

"El que ningú no diu és que la factura farmacèutica es pot rebaixar evitant el malbaratament. I que els laboratoris dediquen més diners a 'regals' als metges que no a investigar."